

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.511/2023/5.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Tálosi Adrienn, ügyvéd címe

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 64.P.20.114/2023/13.

A fellebbezést benyújtó fél: az alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltett [www.portal](http://www.portal.hu) internetes oldalon 2021. augusztus 26-án „cikk címe” címmel megjelent cikkben annak valótlan állításával, hogy a 2021-es ellenzéki előválasztási kampányban személyl vidéki pártfórumaira és más kampányrendezvényekre a frakcióból és a pártközpontból rendelték ki fizetett aktivistákat, illetve személyl vidéki fórumain a tömeg egy részét a budapesti pártközpontból töltötték fel.

Az alperest elégtétel adására kötelezte azzal, hogy az általa elkövetett jogsértésért való sajnálkozását az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül írásban, a felpereshez címzett levélben fejezze ki a felperes felé, valamint feljogosította a felperest ezen levél nyilvánosságra hozatalára a saját Facebook oldalán.

Kötelezte az alperest, hogy a jogerőt követő 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 600.000 forintot és ennek 2021. augusztus 27-től a kifizetésig járó, a késedelem minden napjára a késedellel érintett naptári félévet megelőző naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát azzal, hogy a késedelmi kamatkövetelés 2022. november 10. napjától legfeljebb évi huszonöt százalékos mértékben érvényesíthető.

Kötelezte az alperest, hogy a fizessen meg a NAV 10032000-01070044-09060018 számú illeték bevételi számlájára 36.000 forint illetéket, továbbá a jogerőt követő 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 forint + áfa perköltséget.

[2] Határozatának indokolásában ismertetette az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében, a VI. cikk (1) bekezdésében, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1), (2), (3) bekezdéseiben, a 2:43. § d) pontjában, a 2:44. § (1) bekezdésében, a 2:45. § (1), (2), (3) bekezdéseiben, az Alaptörvény IX. cikk (1), (2), (4) bekezdéseiben, a médiaszolgáltatásokról és tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (Mttv.) 3. §-ában, 7. § (1) bekezdésében, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető

szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (3) bekezdésében, a 14. § (1) bekezdésében, a 21. § (1) bekezdésében, valamint a Ptk. 2:52. § (1), (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakat.

[3] A perbeli jogvitát a közéleti szereplő személyiségi joga és a sajtót megillető véleménynyilvánítási szabadság alapjogi összeütközéseként azonosította. Rögzítette, hogy az Alkotmánybíróság iránymutatása szerint a sajtó tájékoztatási tevékenységének szabadsága nem korlátlan, hanem más alapvető jogok, vagy alkotmányos érdekek érvényesülése érdekében kötelezettségekkel tűzdelt. A sajtószabadság gyakorlása önmagában nem terjed ki a valótlanosságok közlésére, sőt az újságírók fő felelőssége a közölt hírek, információk hitelességének ellenőrzése. {34/2017. (XII. 11.) AB határozat Indokolás [42]}

[4] A peres eljárás során nem volt vitás, hogy a felperes közszereplő, valamint az sem, hogy a sérelmezett közlésre az ellenzéki pártok előválasztási kampányának idején került sor. A tárgybeli cikk közérdeklődésre számot tartó eseményről tudósított. A Fővárosi Ítéltábla sajtó-helyreigazítási perében meghozott 2.Pf.20.146/2022/4. szám alatti jogerős ítélete alapján megállapítható volt, hogy az alperes hamis tényt közölt akkor, amikor a sérelmezett cikkben azt állította, miszerint személy1 vidéki fórumaira a felperes frakciójából rendelték ki fizetett aktivistákat.

[5] Tényként állapította meg tanúl tanúvallomása alapján, hogy a sérelmezett közlemény megjelenését megelőzően a felperest a közlemény tartalmáról nem kérdezték meg, az információk hitelességének ellenőrzésére nem került sor. A felperes sajtó-helyreigazítás iránti kérelmére a kötelező előzetes eljárás során az alperes nem válaszolt, a jogerős bírósági határozatban foglaltaknak több mint egy éve nem tesz eleget. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint mindezen tények azt igazolják, hogy az alperes az alapvető sajtóetikai szabályokat megsértette, magatartásának felróhatósága kirívóan súlyos.

[6] Közszereplő politikusok esetén a személyiség integráns része, hogy a különböző társadalmi kérdésekben milyen álláspontot foglalnak el, milyen nézeteket fejtenek ki a környezetük előtt. Az általános társadalmi közfelfogás kritikával illeti és elítéli a hiteltelen magatartást. Egy közszereplő politikai pártra sértő, ha róla valótlanul olyan tényt állítanak, amely a választók szemében a tevékenységét lejárátja. A következetes bírói gyakorlat szerint, ha egy közlés a politikai szereplő közszereplői tevékenységére, programjára vagy közéleti hitelességére vonatkozik, úgy alkalmas lehet személyiségi jogának megsértésére. A tárgybeli közlés a felperes politikáját, hitelességét érintette, miután a nagy nyilvánosságot kapott előválasztási kampányban olyan valótlan tényeket állítottak róla, amelyek a hiteltelenségét sugallták az olvasók felé. Mindez alkalmas lehet a választói bizalom megrendítésére és olyan látszat keltésére, hogy a felperes hazudik, hazugságokra alapítja tevékenységét.

[7] A Ptk. 2:44. §-a, valamint a 7/2014. (III. 7.) AB határozat, a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat, a 3240/2019. (X. 17.) AB határozat, az 5/2015. (II. 25.) AB határozat és a 31/2014.

(X. 9.) AB határozat iránymutatásai alapján – szem előtt tartva azt, hogy a valótlan tényállítások önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt, a közügyekkel összefüggő véleménynyilvánítás szabadsága a közéleti szereplő személyiségi jogai védelme érdekében csak a feltétlenül szükséges mértékben, arányos módon korlátozható – azt állapította meg, hogy az alperes által közölt valótlan tényállítás az előválasztási kampány részeként alkalmas volt a felperes hitelességének megkérdőjelezésére, ami egy politikus esetében a választók bizalmának elvesztését jelenti. Az alperes elmulasztotta a sajtótól elvárt etikai szabályok betartását, a foglalkozása során tőle elvárható körültekintést, majd ignorálta a felperest a jogerős bírói ítélet alapján is megillető jogvédelmet. Ezért az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez való személyiségi jogát.

[8] A vitatott közléseket nemcsak a felperes szubjektív megítélése, hanem az általános közfelfogás szerint is sértőnek minősítette. A jogsértés tárgyi súlyát jelentősnek ítélte, mert a sajtóközlemény megjelenését megelőzően a közlés tartalmának valóságát nem ellenőrizték, a felperes részére nem adtak lehetőséget álláspontjának bemutatására. A sajtó-helyreigazítási kérelemre nem reagáltak és a jogerős ítéletben foglaltaknak sem tettek eleget. Összességében ezzel azt az üzenetet közvetítették mind a felperes, mind az olvasóközönség felé, hogy semmibe veszik a személyiségi jogokat. Közel kétéves időtartamban annullálta az alperes a tényeket, ami nemcsak súlyos felróhatóságot igazol, hanem azt jelenti, hogy a felperes esélyt sem kapott arra, hogy a róla közölt, igazoltan hamis tények tekintetében az olvasók utóbb tájékoztatást kaphassanak. Mindez az olvasók és a társadalom számára is egyértelműen negatív, a felperest lejárató üzenetértékkel bír.

[9] A sérelemdíj összegszerűségének meghatározásakor az alperesi felróhatóság fokára és arra volt figyelemmel, hogy az alperes maga sem vitatta azt a felperesi tényállítást, hogy www.portál hírportál az egyik legnagyobb hírportál, milliós éves árbevétellel, ezért a visszatartó erő magasabb összegű sérelemdíj megfizetésével érhető el. A kamatfizetési kötelezettség tárgyában a Ptk. 6:532. §-a és a 6:48. § (1) bekezdése szerint döntött a 454/2002. (XI. 9.) Korm. rendelet 2. §-a figyelembevételével.

[10] Az elégtételadásra kötelezés mint objektív szankció körében nem osztotta azt az alperesi védekezést, hogy erre csak hozzájárulása esetén van lehetősége. A kért elégtételadás módja végrehajtható, ennek megfelelően kötelezte az alperest arra, hogy az általa elkövetett jogsértésért való sajnálkozását levélben fejezze ki, egyben feljogosította a felperest arra, hogy a levelet saját Facebook oldalán közzé tegye.

[11] A további bizonyítást mellőzte, szükségtelennek tartva az alperes főszerkesztőjének tanúként való meghallgatását. A cikkíró tanúvallomásával ugyanis a tényállás, a cikk megjelenésének körülményei, a sajtóetikai kérdések tisztázhatóak voltak, a további bizonyítási eljárás az ügy érdekét érintő további információval nem szolgál.

[12] A perköltségviselés tárgyában a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott. A jogi képviselő munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint állapította meg. A feljegyzett illetéket a pervesztes alperes a Pp. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni.

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a jogsértés megállapítása esetén a sérelemdíj összegének 200.000 forintra való mérséklését, az elégtételadásra kötelezés mellőzését indítványozta, a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalása mellett. Az elsőfokú bíróság által megsértett anyagi jogszabályként a Ptk. 2:44. § (1) bekezdését, a 2:45. § (2) bekezdését, a 2:51. § (1) bekezdés c) pontját, és a 2:52. § (3) bekezdését jelölte meg.

[14] Hivatkozott arra, hogy a sajtóközlemények körében a társadalmi, politikai tárgyú vita szabad kibontakoztatása a társadalmi fejlődés nélkülözhetetlen feltétele, közéleti aktivitásra ösztönöz, társadalomformáló és személyiségalkító hatású. Ezt erősíti az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdésének rendelkezése és az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozatában megerősített gyakorlat. A sajtószabadság a szólásszabadság intézménye, a sajtó a véleménynyilvánítás és a véleményalkotáshoz nélkülözhetetlen információszerzés eszköze. Az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése a sajtószabadságot a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás garanciájának tekinti. Utalt a 26/2019. (VII. 23.) AB határozat indokolásának [24] bekezdésében, a 7/2014. (III. 7.) AB határozat indokolásának [39] bekezdésében foglaltakra, valamint a 23/2019. (VII. 18.) AB határozat indokolásának [19] bekezdésében írtakra. Kifejtette, hogy az Alkotmánybíróság kiemelten fontos érdeknek tekinti a sajtószabadság érvényesülését, gyakorlata alapján a tényállítást tartalmazó megnyilvánulások is részei a szólásszabadságnak. A 3107/2018. (IV. 19.) AB határozatban is megerősítést kapott, hogy politikai vitákban a tényállításokra vonatkozó, a jogszerűtlenség megállapíthatósága tekintetében megengedőbb teszt alkalmazására csak szűk körben van lehetőség. Adott kijelentés értékelése nem történhet csupán megragadva a kijelentés direkt tartalmát.

[15] Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben nem került sor a felperes jóhírnévhez való jogának megsértésére, a kifogásolt közlés nem sértő, nem alkalmas a választói bizalom megrendítésére és olyan látszat keltésére, hogy a felperes hazudik, hazugságra alapítja a tevékenységét. Amennyiben mégis sértő lenne a közlés, a felperes annak tűrésére köteles, miután politikai pártként saját döntése alapján vált a közügyek másoknál aktívabb alapítójává. Ezáltal vállalta a bírálatokat és a közügyek vitatása körében őt minősítő támadásokat nagyobb türelemmel kell elviselnie.

[16] Az elégtételadásra kötelező rendelkezést jogszabálysértőnek értékelte, miután a töretlen bírói gyakorlat egységes abban, hogy a Ptk.-n alapuló elégtételadás körében nincs arra vonatkozó jogszabályi lehetőség, hogy a bíróság az alperest hozzájárulása nélkül a jogsértés elismerésére, vagy sajnálkozás kifejezésére, bocsánatkérésre kötelezze. A sérelmet szenvedett fél részére a jogsértést megállapító ítéleti rendelkezés nyilvánosságra hozatala

általában kellő erkölcsi jóvátételt biztosít, megbánásra ítélettel senki nem kötelezhető (BH2014. 6. 175, Kúria Pfv.IV.21.435/2013).

[17] Az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíjat eltúlzottnak tartotta, hivatkozva arra is, hogy az elsőfokú ítélet nem adta indokát, hogy a sérelemdíj miként és mennyiben alkalmas a felperest ért vagyoni hátrány kiegyenlítésére, illetve mik azok a konkrét hátrányok, amik a felperest érték a kifogásolt közlések miatt. Miután a véleménynyilvánítás fokozott védelme a közügyekben megfogalmazott értékítéletek mellett a közügyek körébe tartozó tényállításokra is kiterjed, a demokratikus közéletet hivatászszerűen alakító szereplők szabad bírálata, kritikája a sajtó alapvető joga, másfelől a tények közlése a vélemények alapja, ezért még az alkotmányos értékkel egyébként nem bíró, utóbb hamisnak bizonyult tények esetén is indokolt, hogy a jogi felelősségre vonás során a felróhatóság és az esetleges joghátrányok mértékének meghatározása körében figyelembe vegyék a közéleti viták minél szabad folyásának érdekét {7/2014. (III. 7.) AB határozat [50] bekezdés}.

[18] Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltség megfizetésére kötelezését indítványozta. Álláspontja szerint nem sértett jogszabályt az elsőfokú bíróság, amikor megállapította, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez való személyiségi jogát. A kifogásolt valótlan tényállítás ugyanis sértő, ennek részletes indokát adta az elsőfokú ítélet. Az alperes a valós támogatottságukat, a rendezvényeik iránt érdeklődők létszámát tudatosan meghamisító, majd ezt a meghamisított állapotot propagáló szervezatként állította be. A széles nyilvánosság előtt ilyen képet festeni a pártszervezetről alkalmas nemcsak a hitelességének megkérdőjelezésére, hanem annak teljes lerombolására is. Ezen következmények köztudomásúlag hátrányt jelentenek, illet közszereplő sem köteles eltérni, az okozott sérelem kompenzálására a sérelemdíj hivatott.

[19] Az alperesi fellebbezésben írtakra adta elő, hogy vagyoni hátrány bekövetkezésére nem hivatkoztak, ilyen igényük a perben nem volt. Konkrét hátrányt pedig nem kell bizonyítani ahhoz, hogy a jogsérelmet szenvedett fél megalapozottan tarthasson igényt sérelemdíjra. Köztudomású tényként kell elfogadni, hogy nagy nyilvánosság előtt elkövetett, a perbeli tárgyi súlyú valótlan állítás sérelmet okoz a megvádoltnak. A jogsértés tárgyi súlya jelentős, tanúvallomással támasztotta alá, hogy az alperes még csak nem is törekedett a hiteles, tényszerű tájékoztatásra, a felperesi álláspont kifejtésére, az elrendelt helyreigazításnak nem tett eleget. Mindez nagyfokú felróhatóság az alperes részéről. A helyreigazítás elmaradásának a vonatkozó bírói gyakorlat szerint a sérelemdíj mértékére is kiható súlyosbító hatása van (Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.540/2019/5., 32.Pf.20.489/2020/6.).

[20] Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az indokolás [58] bekezdésében a sérelmet okozó vagyoni helyzetét is. A médiapiacra domináns, közel milliós olvasottságú hírportált üzemeltető alperes jelentős tárgyi súlyú, komoly felróhatóság miatt szándékos lejárató célzatú jogsértést követett el, a sérelemdíj alkalmazása nem mellőzhető, annak összege nem szállítható le, alacsony összegű sérelemdíj nem alkalmas sem a sérelem kompenzálására, sem visszatartó preventív hatás kifejtésére (BH 2022. 302)

[21] Indokoltnak tartotta az elégtételadásra vonatkozó rendelkezést is, az ezzel kapcsolatos bírói gyakorlat az elmúlt években egyértelműen megváltozott. Számos jogerős döntés, sőt kúriai ítélet is hasonló elégtételadást rendelt el.

[22] Perköltség igényét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján számította fel.

[23] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre a fellebbező alperes sem hivatkozott, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (1) bekezdése szerint az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[25] Az ügyben első fokon eljáró bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, a feltárt bizonyítékok alapján okszerű következtetéseket levonva hozta meg határozatát, a döntéshozatal során pedig a fellebbezésben hivatkozott anyagi jogi szabályokat nem sértette meg. A megállapított tényekből az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetés nem vonható le, azok okszerűen máshogy nem minősíthetők, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyásának volt helye.

[26] Az elsőfokú bíróság helytállóan ismertette a jogvita elbírálása során irányadó jogszabályokat. Helyesen jutott arra a meggyőződésre, hogy a sérelmezett közlések tényállítások, e körben a perben hivatkozott, a keresettel tartalmában megegyező közlés miatti sajtó-helyreigazítási eljárásban meghozott 2.Pf.20.146/2022/4. szám alatti ítéletében foglaltakat a Fővárosi Ítéltábla fenntartja. A másodfokú bíróság egyetért azzal is, hogy a sérelmezett valótlan állítás alkalmas a felperes, mint politikai párt hitelességének megkérdőjelezésére, a választók bizalmának elvesztését eredményezheti, ekként a felperesi pártszervezetre sértő jelleggel bír.

[27] A Fővárosi Ítéltábla már több perben rámutatott arra, hogy a közérdeklődésre számot tartó, a felperes politika hitelét nagymértékben lerontó közlés esetében a sajtónak fokozott gondossági kötelezettsége állt fenn a tényállítás hitelességét illetően. A téma közérdekű jellege önmagában nem mentesíti az alperest a valótlan tények közlése miatti jogsérelmek orvoslása alól. A felperes bár közéleti szereplő, és a véleménynyilvánítás szabadsága a közügyekre vonatkozóan kiemelt védelem alatt áll a 7/2014. (III. 7.) AB határozat [17] bekezdésében foglaltak szerint, azonban a tények meghamisítása alkotmányosan nem védett.

Az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozata alapján a közszereplőkre vonatkozó valótlan tényállítások nem állnak a politikai véleménynyilvánítás fokozott alkotmányos védelme alatt. A közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága a valónak bizonyult tények tekintetében korlátlanul, míg a hamis tény állításával vagy híresztelésével szemben már csak akkor véd, ha a híresztelő nem tudott a hamisságról és a foglalkozása által megkívánt körültekintést sem mulasztotta el (13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [31] bekezdése). Ezért a közszereplő felperesnek – magasabb tűrési kötelezettsége ellenére – nem kell tűrni a személyét érintő, lejárató célzatú, a szakmai gondosság elmulasztásával tett, valótlan sajtóközléseket (Ptk. 2:44. §), amely tények a sérelemdíj összegének mérséklését sem alapozhatják meg.

[28] Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti objektív szankció alkalmazását, az elégtételadást a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően rendelte el. A másodfokú bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdésére figyelemmel rámutat, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott határozatában foglalt jogi álláspontját a Kúria megváltoztatta, későbbi gyakorlata nem zárja ki azt, hogy lehetőség van elégtételadásként akár jogi személy, akár természetes személy alperes azon kötelezésére, hogy a jogsértésért elnézést kérjen, sajnálkozását kifejezze (Kúria Pfv.IV.21.311/2018/11, Pfv.21.347/2020/5., Pfv.20.565/2019/4., Pfv.20.588/2020/5., Pfv.21.106/2020/4. szám alatti ítéletek). Ekként az elsőfokú ítéletében meghatározott elégtételadási mód megfelel annak a bírói gyakorlatnak, hogy az elégtételadás körében a sérelmet okozó fél magánlevélben fejezze ki sajnálkozását az elkövetett jogsértésért. Mindemellett az alperes azon fellebbezési hivatkozása, miszerint nincs arra vonatkozó jogszabályi lehetőség, hogy a bíróság a jogsértőt hozzájárulása nélkül kötelezze a jogsértés elismerésére, sajnálkozás kifejezésére, bocsánatkérésre, önmagában az elégtételadás alperes által kért mellőzésére nem ad alapot. A sérelmet szenvedett fél a jogsértés megállapítása esetén alanyi jogon jogosult az elégtételadásra is. Olyan körülményre pedig nem hivatkozott az alperes, ami megalapozatlanná tenné a felperes által igényelt objektív jogkövetkezmény alkalmazását.

[29] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján sérelemdíj a jogában megsértettnek az őt ért nem vagyoni sérelemért jár. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire a kártérítés szabályait azzal a megszorítással kell alkalmazni, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén túlmenően további hátrány bekövetkezését nem kell bizonyítani.

A sérelemdíj intézményének kettős funkciója van: egyrészt a személyiségi jogi jogsértés vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációját szolgálja, másrészt – a hasonló jogsértések megelőzésének céljából – szankciós jelleggel is bír. Mértékének meghatározásánál a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése az eset körülményeinek vizsgálatát írja elő a bíróság számára. Az összecszerűség meghatározásánál különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és a környezetre gyakorolt hatására kell figyelemmel lenni.

[30] A sérelemdíj megítéléséhez elengedhetetlenül szükséges az, hogy a sértett oldalán a megállapított személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben értékelhető nem vagyoni hátrány kimutatható legyen. A felperes állította a nem vagyoni sérelem bekövetkeztét, a

jogsértésnek rá gyakorolt hatását illetően – az elsőfokú bíróság által elfogadottan – ténylegesen köztudomású tényekre hivatkozott a sérelemdíj összegének meghatározása körében. A másodfokú bíróság ugyanakkor hangsúlyozza, hogy a bírói gyakorlat egységes abban a kérdésben, hogy a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és azok értékelése is elfogadható a sérelemdíj meghatározása során (BH2020.235.; BDT2018. 3821.).

[31] Az alperes a fellebbezésében nem jelölt meg olyan körülményeket, amelyek a sérelemdíj elsőfokú bíróság által megállapított összegének felülmérlegelését lehetővé tennék, megalapoznák. Az alperes személyiségi jogsértésének felróhatósága súlyos fokú volt, mert nem a szakma szabályai által elvárható gondosságot tanúsította. Az Smtv. 10. §-ának rendelkezésébe ütköző ezen magatartást pedig helyesen értékelte az elsőfokú bíróság súlyosan jogsértőnek a sérelemdíj összegének mérlegelésekor. Helytállóan hivatkozott a fellebbezési ellenkérelem a helyreigazítás elmaradásának a vonatkozó bírói gyakorlat szerinti, a sérelemdíj mértékére is kiható súlyosbító hatására is. A jogsértés tárgyi súlya okán és jövőbeli hasonló jogsértések megelőzése érdekében is indokolt volt az elsőfokú bíróság által megállapított mértékű sérelemdíj alkalmazása a nagyszámú sajtóterméket működtető, jelentős vagyonnal rendelkező alperessel szemben (BH2019.268.).

[32] Mindezek alapján az alperes által megjelentetett írás okán felmerült, a felperes által előadott, köztudomásúként is értékelhető immateriális hátrányok a 600.000 forintos sérelemdíjat teljes mértékben megalapozzák, annak 200.000 forintra való leszállítására a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

[33] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a felperes a másodfokú eljárásban teljes pernyertes lett. A Fővárosi Ítéltábla a felperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján felszámított igényének megfelelően kötelezte a pervesztes alperest a másodfokú perköltség megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdésében írtak alapján.

[34] Az alperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján – 600.000 forint pertárgyértéknek megfelelően – számított 48.000 forint fellebbezési illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének megfelelően.

[35] Tájékoztatja az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során a közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság (Fővárosi Ítéltábla) megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2024. január 25.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke – a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró